

soner, hvem en saadan Tilladelse er meddeelt, ere berettigede til offentlig at betegne sig som Fæstemænd. Herved er jeg naturligtvis gaaet ud fra, at man vilde sørge for, at de nuværende Fæstemænd fik en saadan Tilladelse, hvilket jo staar i Justitsministeriets Magt, og som vel ogsaa kan forudfattes ikke at ville møde nogenformelt Vanskelighed noget Sted. Det er altsaa Meningen, at de nuværende Fæstemænd maa, hvis de ville fortsætte deres Virksomhed, gaa ind under Loven og altsaa søge at faae en saadan Tilladelse, som denne Lov foreskriver, og de maa da finde sig i saa at blive underkastede den Kontrol og de øvrige Vilkaar, som Loven fører med sig. Det antager jeg nu er Noget, som disse Fæstemænd i og for sig gjerne ville gjøre, fordi Loven paa den anden Side tilfører dem ikke ubetydelige Fordele sammenlignet med deres nuværende Stilling. Denne er jo nemlig faktisk den, at de maa konkurrere med Alverden, de maa konkurrere med en Mængde Kommissionærer af forskjellig Art, som drive den samme Forretning, men uden nogenformelt Kontrol. Derfor kan der jo vistnok ikke være nogen videre Tvivl om, at de nuværende Fæstemænd, naar de gaa over til at blive Fæstemænd efter denne Lov, i det Hele ville være tjente med Forandringen. — Dernæst reiste den ærede Rigsdagsmand nogle Spørgsmaal med Hensyn til § 7, som unægtelig vare af stor Vigtighed, idet han navnlig spurgte om, hvorledes denne § 7 saavel som de foregaaende Bestemmelser, som den henviser til, ere at forstaa overfor Lyendelovens § 39. Jeg mener, at dette Spørgsmaal er ikke vanskeligt at besvare, og jeg tror ikke, at der af denne Paragraf kan opstaa nogen Ulempe eller Forvirring. For det Første maa det jo erindres, at §§ 5, 6 og 7 jo aldeles ikke befatte sig med Spørgsmaalet om Lyendeforholdets Bestaaen og heller ikke med Spørgsmaalet om Maaden, hvorpaa Lyendeforholdet kan stiftes og forlænges, men de befatte sig jo kun med Spørgsmaalet om Afgangen til at faae den omtalte Paategning indført i Lyendets Bog, hvilket jo er noget ganske Andet, idet der ikke er Noget-formelt til Ginder for, at der fremtidig ligesom hidtil kan bestaa Lyendeforhold, hvor denne Paategning ikke benyttes. Jeg forudsætter eller, rettere sagt, jeg er ganske vis paa, at der mange Steder navnlig her i Kjøbenhavn, hvor Lyendeforholdet jo i Reglen kun indgaaa maanedsvis, og hvor i det Hele Ulemperne ved at faae et nyt Lyende ikke ere saa store, vil være Tilfælde af Menneffer, som slet ikke benytte denne Lov, fordi man ikke finder det Umagen værd at indføre disse Paategninger. Jeg kan blot sige for min Person, at jeg ikke vil gjøre det, fordi jeg ikke holder af at benytte et Lyende fra det Dieblif. Lyendet vil gaa, og saaledes er der vistnok Mange, der ville ræsonnere; men derfor bliver Lyendeforholdet det samme, som det har været før. Heller ikke med Hensyn til Spørgsmaalet om Paategningens Med-

delelse og Trediemands Forhold overfor denne kan der efter min Mening opstaa nogen videre Tvivl; thi Lyendeforholdet er jo forlænget fra det Dieblif, man lader Opsigelsestiden gaa forbi, uden at nogen af Parterne har opsagt. Saasnart den Dag er gaaet forbi, inden hvilken Lyendeforholdet skal opsiges, og det ikke er opsagt fra nogen af Siderne, er det forlænget, og saa er det Dieblif kommet tilstede, hvor Husbonden efter § 7 saavel som ogsaa Lyendet maa komme til hinanden og sige: Nu ønsker jeg Paategning gjort for det næste Halvaar. Den første Paategning kan jo kun lyde paa: Jeg har antaget N. N. til at tjene mig fra s. Ex. 1ste Mai 1876 halvaarsvis. Af denne Paategning fremgaar altsaa i og for sig intet Andet, end at Lyendet er bundet indtil den 1ste November. Men naar Opsigelsestiden kommer, og der ikke er opsagt fra nogen af Siderne, saa er det Lovens Mening, at saa kommer enhver især af Parterne, forsaavidt han ønsker, at Paategningen skal fortsætte sin Virksomhed længere ud i Tiden, og siger: Ja, nu er det jo givet, at vi skulle blive sammen ogsaa i det næste Halvaar, og derfor forlanger jeg nu Paategning indført i Studsmaalsbogen om, at dette Lyendeforhold er forlænget, saaledes at det nu skal vare fra 1ste November 1876 til 1ste Mai 1877; og saaledes maa der gjøres, hvergang Forlængelse af Lyendeforholdet finder Sted. Trediemænd kan ganske rolig fæste Lyendet, naar Opsigelsestiden er gaaet forbi, uden at en saadan Paategning er indført. Kommer Karlen til Andre og vil fæstes, og han saa viser sin Studsmaalsbog, der er forsynet med Paategning, men ikke med nogen Fornylse, er man berettiget til at sige: Jeg antager, at Lyendeforholdet er blevet opløst, derved at en af Parterne har sagt op; thi der er ingen Paategning slet, der er ikke sagt Noget om, at Lyendeforholdet skal strække sig ud over den 1ste November 1876 — for at blive ved det Exempel, jeg nævnedes — og derfor er jeg i min gode Ret, naar jeg fæster Lyendet til den Tid. Paa den Maade er det Meningen, at Bestemmelsen skal passe ind i den bestaaende Lovgivning, og jeg kan ikke indse, at der kan være nogen videre Vanskelighed derved (Orenbøll: Den hæver § 39!). Nei, hvorledes det? Det er mig ikke muligt at se, hvorledes den skulde kunne hæve § 39. Det er jo to Ting, der skal holdes ude fra hinanden, det, at Forholdet fornyes, og det, at man indfører Paategning i Bogen. Man kan meget godt fortsætte Forholdet og ikke indføre Paategning i Bogen, og jeg er overbevist om, at det vil ske tidt; thi jeg er overbevist om, at, naar Folk have levet i længere Tid sammen, ville de komme til at staa saaledes overfor hinanden, at de ville anse det for unødvendigt. Det er meget naturligt, at en Mand kan sige: Den Karl har jeg havt i 5 Aar, det er en meget skikkelig Mand, der er ingen Grund til at frygte, at han løber fra mig og lader sig fæste af en